

de
Gouden
Kandelaar

DINGEN DIE GOD BEHAGEN

deel 2

C.R. Golsworthy

Aflevering 162

GODS WELBEHAGEN IN DE VOLHEID IN CHRISTUS

“Want het heeft de ganse volheid behaagd in Hem woning te maken” (Col. 1:19).

“... want in Hem woont al de volheid der godheid lichamelijk; en gij hebt de volheid verkregen in Hem, die het hoofd is van alle overheid en macht” (Col. 2:9,10).

“Maar uit Hem is het, dat gij in Christus Jezus zijt, die ons van God is geworden: wijsheid, rechtvaardigheid, heiliging en verlossing” (1 Cor. 1:30).

“Immers uit zijn volheid hebben wij allen ontvangen, zelfs genade op genade” (Joh. 1:16).

Het is zeker waar dat we Gods hart veel verdriet gedaan hebben toen we nog buiten Christus waren. Nu we in Christus zijn, willen we meer en meer ontdekken welke dingen het hart van God behagen. En ons gebed is dat onze scheppende en verlossende God deze dingen die Hem voldoening en vreugde geven, ten volle zal ontvangen.

We hebben een paar dingen genoemd die God behagen en in Colossenzen 1:19 vinden we een uitspraak die ons naar nog een andere zaak leidt die betrekking heeft op de voldoening van Gods hart: “Want het heeft de ganse volheid behaagd in Hem (Christus) woning te maken.” En dat moet echt samen met die verzen in Colossenzen 2 gelezen worden, die er mee te maken hebben, waar staat dat “in Christus al de volheid der Godheid lichamelijk woont en dat gij (christenen) de volheid verkregen hebt (ten volle vervuld bent) in Hem”.

Gods volheid in Christus gelegd

Wat betekent dat, dat in Christus al de volheid der Godheid lichamelijk woont? Paulus bedoelt eigenlijk dit te zeggen: het behaagt God dat

alles wat Hij is en alles wat Hij heeft, gelegd wordt, zijn plaats heeft, in de mens Christus Jezus, waardoor alles beschikbaar wordt voor degenen die leden zijn van het Lichaam van Christus. God is blij om in al Zijn volheid Zijn thuis te hebben in Zijn geliefde Zoon, zodat alles wat God is en wat nu geplaatst is in Christus, beschikbaar zou komen, toegankelijk voor allen die in eenheid met Christus zijn gebracht en dus leden van Zijn Lichaam zijn geworden. Dat is adembenemend!

Ik herinner me een jonge christenvriend die zijn bijbel had gelezen en zich daarover verblijdde, met name over deze specifieke waarheid, misschien wel uit ditzelfde hoofdstuk. Hij stuurde me een kaartje met een paar woorden erop: “Al Gods volheid is in Christus, en alles van Christus is voor ons.” Dat is in een paar woorden wat ik heb willen zeggen. Wat geweldig als een christen dat gaat zien! Maar tegelijkertijd vraagt het iets. Het stuurt christenen in een bepaalde koers, als ze echt vooruitgang willen maken in hun geestelijk leven. Er is een discipline aan verbonden.

We hebben zojuist opgemerkt dat dat nu precies is wat God behaagt. Het behaagt God dat alles van Hemzelf in Christus is en in Christus alleen, en dat Zijn volheid alleen beschikbaar komt voor ons christenen, als we naar die ene specifieke bron gaan, zodat we zullen weten waar we alles kunnen vinden wat we nodig hebben: in Christus. God heeft voor Zijn kinderen slechts één voorziening bepaald voor al hun noden en dat is deze Persoon, Jezus Christus. Wijzelf zijn de verpersoonlijking van nood, maar God is de verpersoonlijking van voorziening. En God heeft bepaald dat in al onze noden zal worden voorzien vanuit Zijn volheid, als we naar die ene plaats gaan, naar de Persoon waar deze volheid kan worden gevonden, Christus.

Christus onze erfenis

In Deuteronomium 8 vinden we een illustratie van wat ik heb gezegd. We zien hier een prachtige beschrijving van het land Israël waar God Zijn volk naartoe bracht. Het beschrijft zo mooi de weelde van dat land, de voorzieningen die men zou vinden in dat prachtige landje dat ze uiteindelijk zouden bereiken: “Want de HERE, uw God, brengt u in een goed land, een land van beken, bronnen en wateren, die in de dalen en op de bergen ontspringen; een land van tarwe en gerst, van wijnstokken, vijgebomen en granaatappelen; een land van olierijke olijfbomen en honig; een land, waarin gij niet in armoede uw brood zult eten, waarin gij aan niets gebrek zult hebben; een land, waarvan de stenen ijzer zijn en uit

welks bergen gij koper zult houwen” (Deut. 8:7-9).

God redde Zijn volk uit Egypte en plaatste het in een prachtig landje, waar ze goddelijke voorziening zouden vinden voor alles wat ze nodig hadden; een goed land: beken, fontein, bronnen, valleien, heuvels, tarwe, gerst, wijnstokken, vijgen, granaatappels, olijfolie, honing, enzovoorts. Op elk gebied had dit landje een overvloed aan alles wat ze maar nodig konden hebben om hun hart te bevredigen. Maar dan moesten ze hun bezitting wel in bezit nemen. Dit was hun erfenis.

We lezen in Efeze 1:11 de geestelijke tegenhanger hiervan: “... in Hem, in wie wij ook het erfdeel ontvangen hebben ...” In sommige vertalingen staat: “... in Hem (Christus), zijn wij tot een erfenis gemaakt.” Hoe dan ook, ik denk niet dat de verschillende vertalingen elkaar tegenspreken. Ze vullen elkaar juist aan. Het zijn twee verschillende gedachten, maar allebei even waar. In Christus worden we tot een erfenis voor God gemaakt, inderdaad, maar het is ook zo dat we in Christus een erfenis van God gevonden hebben. Christus is ons beloofde land, net zoals God dat prachtige landje had volgestopt met alles wat dat verlorene volk ook maar nodig kon hebben, alles in overvloed. Ik geloof dat we Colossenzen 1:19 dus als volgt kunnen lezen: “Het behaagt God dat in Christus al Zijn volheid woont.” En in hoofdstuk 2 staat: “Wij zijn volledig vol (in Hem).” Zodra we in die Christus zijn, moeten we leren ook in Hem te leven.

De gewoonte om in alles tot Christus te gaan

Het is Gods plan dat we als christen leren dat alles voor ons in Christus is en nergens anders. En als we het christenleven willen leven, moeten we leren om keer op keer en altijd maar weer tot die verheerlijkte Persoon te gaan in wie de voorziening is gelegd, waar de volheid is. Zo begrijp ik het. Ik heb me er door de jaren heen naar uitgestrekt om te leren dat het basisprincipe van het christenleven is dat we tot Christus zelf gaan voor alles wat we nodig hebben.

Nu heb ik gezegd dat daar een discipline aan verbonden is. We zijn zo geneigd om her en der naar de voorziening in onze noden te zoeken, maar God wil dat niet. Het heeft God behaagd om al onze voorzieningen in één opslagplaats te plaatsen, in Zijn Zoon. En als we door willen gaan in ons christenleven moeten we het geheim leren keer op keer tot Christus te gaan. Ik hoop dat u niet denkt dat ik dat te sterk benadruk; ik geloof niet dat we dat te sterk kunnen benadrukken. Ziet u, christenen moeten mensen zijn die voortdurend naar dat reservoir gaan om hun bekertjes te vullen en

voorziening in hun noden te krijgen. Ik heb gezegd dat dat iets van ons vraagt; ik zou in feite willen zeggen dat het revolutionair is, zelfs voor de besten onder ons, om hierover veel te leren. We moeten leren – ik ook nog steeds – over contact hebben met Christus, ons echt in Christus onderdompelen, om onze noden vervuld te krijgen, en ons in staat te stellen een stap vooruit te zetten in onze geestelijke ervaring. Christus en Christus alleen. Het behaagde God om al de volheid in Hem te doen wonen. Niet driekwart van de volheid, niet negentig procent van de volheid. Maar het behaagde de Vader, dat wat betreft de noden van een christen, al de volheid in Christus zou wonen. En ik zeg erbij dat dat niet automatisch gaat. Het is niet makkelijk om te leren voor alles tot Christus te gaan.

Geen alternatieven

We zijn zo geneigd om te proberen alternatieven te vinden. We proberen, bijvoorbeeld, onze voorziening in goede boeken te vinden. Dank God voor al die goede boeken, maar loop niet in de val. Denk geen seconde dat door boeken in uw noden kan worden voorzien. Boeken kunnen u hooguit kennis laten maken met de ware voorziening en u daarheen leiden. De beste boeken die ooit zijn gedrukt, zijn geen voorziening. En als het daarbij blijft, als we alleen maar boeken raadplegen en boeken consumeren, boeken, boeken en nog eens boeken, dan lopen we in de val. Want er staat dat het de Vader behaagde om al de volheid in Christus te doen wonen. We moeten leren om tot Christus te gaan, broeders en zusters.

Samenkomsten bezoeken is belangrijk voor een christen. Maar in uw noden wordt niet voorzien door naar samenkomsten te gaan. Bent u daarvan overtuigd? Uw hart kan zelfs verharden door veel waarheid te horen, zelfs als u die ontvangt van gezalfde predikers. Het zijn niet de samenkomsten die het doen. In uw noden wordt niet voorzien door gemeenschap te beoefenen.

Dit is de last die ik kreeg toen ik hierover nadacht en bad. Als we echt geestelijke vooruitgang willen boeken, moeten we mensen zijn die keer op keer en altijd weer tot Christus gaan. Hoeveel contact hebben we vandaag met Christus gehad? Ik heb mijzelf die vraag gesteld. We mogen dan wel veel fijn contact gehad hebben met medegelovigen, maar we moeten leren om waarachtig contact, contact dat ertoe doet, met Christus zelf te zoeken. Een bekend vers uit de mond van Christus in dit verband is Johannes 6:35: “Ik ben het brood des levens; wie tot Mij komt, zal nimmermeer hongeren

en wie in Mij gelooft, zal nimmermeer dorsten.” O, dank God voor christenvrienden; ja, dank God voor gemeentesamenkomsten en christelijke boeken, maar als het daarbij blijft, en als we niet werkelijk dat Brood tot ons nemen, Hemzelf, zullen we in het geheel niet groeien, of in ieder geval niet zoals God dat wil.

God wil dat wij, Zijn kinderen, de kunst leren om voor alles tot Christus te gaan. Dank God voor alle middelen die Hij gebruikt, maar al het andere, en ieder ander, moet beschouwd worden als iets dat hooguit Christus bij ons introduceert, iets dat ons bij de hand neemt en ons brengt aan de voeten van Christus, om met Hemzelf te spreken over alles wat we nodig hebben. Dat is wat de Vader behaagt. Dat is het plan van de Vader. We zijn dankbaar voor alle middelen die Christus bij ons bekend maken, maar God ziet ons veel liever tot Christus zelf komen.

Tot Christus blijven komen

De Here Jezus zei: “Wie tot Mij komt, zal nooit meer hongeren.” Dat slaat niet alleen op de eerste keer dat we tot Hem komen. Het betekent niet dat we om een begin te maken tot Christus moeten gaan en om verder te komen tot andere dingen onze toevlucht moeten nemen. Johannes 6:35 zegt eigenlijk: “Wie voortdurend tot Christus blijft komen, zal nooit meer hongeren en wie in Christus gelooft, zal nooit meer dorsten.” Onderhouden we een dagelijks, afdoend, persoonlijk contact met Christus zelf? Dat is de vraag. Hij wil onze altijd blijvende vriend zijn, onze altijd blijvende metgezel, onze onuitputtelijke bron, op elk gebied. Dat is het wat God behaagt: alles in Zijn Zoon te hebben, zodat christenen voortdurend tot Zijn Zoon zullen komen. Hij zal hun dagelijkse verrukking zijn, net zoals Hij een dagelijkse verrukking was voor de Vader. Dat lezen we in Spreuken 8: een hele voorbij gegane eeuwigheid door, vóór er een schepping was, was Christus de dagelijkse verrukking van Zijn Vader. En zoals de Vader door al die eindeloze eeuwen van die voorbije eeuwigheid heen onophoudelijk genoot van Zijn Zoon, zo moeten ook wij onze voortdurende verzadiging vinden in Christus en in Hem alleen. Ik geloof dat dat het christenleven is. En niets minder dan dat is het volle christenleven. Ik spoor u dringend aan, lieve broeders en zusters, houd contact, blijf verbonden, blijf voortdurend omgaan met Hem. En wees niet tevreden met christelijke dingen, christelijke hulpbronnen – dank God voor iedere hulp – maar wees niet gericht op christelijke dingen, zelfs niet op christelijke waarheden, christelijke leerstellingen. Er is geen leerstelling die in uw geestelijke behoefte

kan voorzien. Zij kan u leiden tot een voorziening, maar geen leerstelling is de levensbron zelf. Om een vergelijking te maken: er zit geen elektrische stroom in de leerstelling – zij is alleen maar een stroomdraad waar geen stroom op staat; maar je moet contact maken met Christus om stroom te krijgen, zodat je licht kunt maken, kracht en warmte kunt krijgen. Je moet contact maken met de krachtbron en de krachtbron is een Persoon. God heeft het zo bepaald dat christenen onophoudelijk Christus nodig hebben, onophoudelijk met Hem in contact moeten zijn en onophoudelijk voorzien moeten worden uit die volheid die in Christus is.

“Want het heeft de ganse volheid behaagd in Hem woning te maken” (Col. 1:19). Het Griekse woord dat vertaald is met “woning maken” duidt op een permanent verblijf. Iemand kan ergens voor een korte of langere periode verblijven, maar er toch niet wonen. Het is een verblijfplaats, maar de persoon woont er niet permanent. Het woord in Colossenzen 1:19 betekent dat Gods volheid permanent in Christus woont, voor altijd. En onze noden worden allemaal gelenigd als we ondergedompeld zijn in die Persoon en voortdurend tot Hem komen.

Volkomen vol worden in Christus

Ik neem u weer mee terug naar Colossenzen 2:9 en 10: “Want in Hem woont al de volheid der godheid lichamelijk; en gij hebt de volheid verkregen in Hem.” Ik herinner me dat ik een paar jaar geleden deze waarheid probeerde te illustreren tijdens een grote samenkomst met Indiase broeders en zusters. De Here gaf me toen een gedachte en die heb ik ook uitgevoerd. Ik nam een glas helder water met me mee het podium op en zei: “Stelt u zich even voor dat dit glas water Christus is.” Ik nam een paar korrels kaliumcarbonaat uit mijn zak en gooide ze in het water. Het werd diep blauw. Ik zei: “Stelt u zich nu voor dat die kaliumcarbonaat Gods volheid is die in Christus gelegd is.” Toen zei ik: “Ik heb nog iets in mijn zak.” En ik haalde er een vingerhoedje uit en zei: “Stelt u zich voor dat ik dit vingerhoedje ben.” Ik gooide het in het water en omdat het een metalen vingerhoedje was, zonk het naar de bodem – wat overigens de juiste plaats is in verband met Christus – en ik zei: “Inderdaad, het glas is gevuld met de volheid van God; de kalium heeft het gekleurd. Maar als ik in Christus ben, dan is diezelfde volheid in mij! Dat vingerhoedje is net zo vervuld met kalium als het water!” Dat is de gedachte. God heeft Zijn volheid in Zijn Zoon gelegd, en heeft ons in Zijn Zoon gebracht, net zoals dat vingerhoedje in het glas water was gedaan. Hij heeft ons in Christus gebracht. In

1 Corinthiërs 1:30 staat: “Maar uit Hem is het, dat gij in Christus Jezus zijt.” De volheid van God is in Christus, en u bent in Christus. En ik ook, prijs God. Het is uit God. God heeft het gedaan. God heeft ons in Christus gebracht, die ons van God is geworden... alles wat we nodig hebben: wijsheid, rechtvaardigheid, heiliging en verlossing, enzovoort.

Waar gaat u naartoe als u wijsheid nodig hebt? Gaat u naar Austin-Sparks, of naar Watchman Nee, naar Maarten Luther of naar dr. Lloyd-Jones? Dank God voor elk van deze gaven aan de gemeente. Maar u groeit niet geestelijk als u alleen maar tot een middel gaat. Al deze personen zijn slechts mensen die ons bij de hand nemen, die Christus aan ons voorstellen. En als u niet tot aan de voeten van Christus komt, dan bent u feitelijk nergens gekomen. Want daar is de volheid. Ziet u waar het om gaat? Het heeft de Vader behaagd dat in Christus alle volheid zou wonen. U kunt niet negentig procent van de volheid van Christus krijgen en tien procent van goddelijke leraren. Honderd procent, de totale voorraad, is in die heerlijke Persoon. Wat de Vader behaagt is om ons, u en mij, tot Christus te zien gaan, tot Christus, Christus, Christus aan te zien raken. Ik houd van dat vers “En allen, die Hem aanraakten, werden behouden” (Mat. 14:36). We moeten Hem voortdurend blijven aanraken. Er is geen andere weg.

Als iemand een zekere hoeveelheid geld op zijn bankrekening heeft staan en hij heeft een bankkaart, dan heeft het voor hem geen zin om naar allerlei banken in de stad te gaan om geld op te nemen. Hij gaat naar zijn eigen bank waar hij de rekening heeft lopen en daar kan hij de kaart gebruiken en krijgen wat hij nodig heeft. Hij kan het niet van de rekening van iemand anders halen. Dat werkt niet. U kunt uw geloof gebruiken waar uw rekening is; en uw rekening en de mijne zijn in die mens Christus Jezus, die onze zonden aan het kruis van Golgotha heeft gedragen, die weer is opgestaan uit de doden, zegevierde over Satan en Zich levend heeft getoond volgens vele onweerlegbare bewijzen. Hij is een levende, grote Christus. Hij is opgevaren tot heerlijkheid, niet alleen om een koning op een troon te zijn, maar ook om de voorraad, de bron te zijn van alles wat een christen nodig heeft. We moeten leren tot Christus te gaan, niet alleen voor het begin, maar ook voor elke volgende stap in het christenleven, alles door te putten uit Christus.

We moeten leren dat Hij de Redder voor ons is. We moeten leren dat Hij is aangesteld om Heer over ons te zijn. We moeten leren dat het de bedoeling is dat Hij heel ons leven is. Voor al deze dingen zijn Schriftplaatsen: Colossenzen 3:4: “Christus ... , die ons leven is.” Hij is niet alleen

onze Redder, Hij is niet alleen onze Heer, maar God zegt dat Hij zelfs ons leven is. Het is zelfs zo dat de bijbel spreekt over Christus, die alles is en in allen; Christus is ons alles. Wel, moge de Heer ons het geheim laten zien, en ons in staat stellen te leven volgens dat geheim.

Overvloedige voorziening in Christus

We vinden deze geestelijke basiswaarheid van tot Christus gaan voor alles wat we nodig hebben geïllustreerd in het verhaal van de schuren van Jozef in Genesis 41:47-49: “Het land nu gaf zijn opbrengst in de zeven jaren van overvloed bij handen vol, en hij (Jozef) verzamelde al het voedsel der zeven jaren, dat in het land Egypte was, en hij sloeg het voedsel in steden op; de opbrengst van de velden die om elke stad gelegen waren, sloeg hij daarin op. En Jozef hoopte koren op als zand der zee, geweldig veel, zodat men ophield te tellen, want er was geen tellen aan.” Jozef hield het niet meer bij; elke silo was overvol. Probeert u zich die volheid van voorziening eens voor te stellen. In een andere vertaling staat dat iedere halm een handvol graan gaf. Alles wat de wereld nodig zou hebben en wat de Israëlieten nodig zouden hebben als de zeven jaar van hongersnood zouden komen, lag allemaal opgeslagen in de schuren van Jozef.

Toen de hongersnood gekomen was, zei Jozef tegen zijn broers: “... en haalt uw vader en uw gezinnen en komt tot mij, dan zal ik u het beste van het land Egypte geven, zodat gij het vette des lands eten zult. Voorts hebt gij de opdracht hun te gelasten: Neemt u uit het land Egypte wagens voor uw kinderen en voor uw vrouwen, brengt uw vader mee en komt herwaarts” (Gen. 45:18,19). Dat is eigenlijk een vooruitblik op wat de Here Jezus zei: “Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven” (Mat. 11:18,19). Jozef zegt hier: “Kom tot mij; een overvloedige voorziening ligt opgeslagen voor jou. Kom nu tot mij; neem je vader mee, neem je broers en zussen mee; kom tot mij en neem wat je nodig hebt.”

En dat is wat de Here Jezus tot ons zegt. Misschien is de volheid van Christus tot nu toe aan onze neus voorbijgegaan, omdat we niet werkelijk in voortdurend nauw contact zijn geweest met de Here Jezus zelf. We zijn zo in beslag genomen door de zegeningen van de Heer dat we Hemzelf in al Zijn volheid over het hoofd gezien hebben, waardoor we geestelijke armoede lijden. We zijn niet doorgedrongen tot waar we behoren te zijn; we moeten doordringen tot Christus zelf. U weet het moment nog wel dat u tot Christus kwam en rust vond. Maar het gaat niet alleen om rust; daarna hebben we voor elke hulp en elke vorm van toereikendheid

dezelfde bron nodig om uit te putten. “Je bent tot Mij gekomen voor rust; en Ik gaf je rust. Blijf nu tot Mij komen voor alles; je zult jouw bron voor het leven als christen daar vinden waar je rust van de zondelast vond.” Dat is het geheim dat de Here ons wil leren: “Kom aldoor tot Mij voor alles.”

Graag wil ik in dit verband Hebreëen 12:1-3 citeren: “... laten ook wij ... de wedloop lopen, die vóór ons ligt. Laat ons oog daarbij alleen gericht zijn op Jezus, de leidsman en voleinder des geloofs, ...” Geef niet op – ik spreek tegen mijzelf, broeders en zusters. Ik wil het niet opgeven om voortdurend contact te onderhouden met die levende, heersende Persoon, de Here Jezus Christus. Ik heb contact met Hem gelegd; ik wil dat contact niet verliezen; ik wil er niet toe misleid worden op christelijke dingen te zien om me voort te helpen. De Christus die me heeft binnengebracht is de enige weg; Hij is de Christus die me verder zal brengen. Hij bracht me binnen; Hij brengt mij verder. We moeten Hem aanraken; we moeten met Hem van doen hebben.

We moeten daar leven waar de volheid woont. En dat is alleen Christus; Christus heeft het monopolie als het gaat om wat christenen nodig hebben. Investeerders zeggen dat het niet verstandig is om op één paard te wedden. Maar ik geloof dat we kunnen zeggen dat God – vergeef me de uitdrukking – op één paard gewed heeft. Het is alles in Christus. Je kunt niet het meeste van Christus krijgen en ook een paar dingen ergens anders vandaan. Dat kan niet.

Christus, de ware wijnstok

Denk aan een rank aan een wijnstok. Als die vrucht wil voortbrengen, heeft hij niet een aantal keuzemogelijkheden waar hij de levenskracht vandaan moet halen. Misschien staat er een prachtige eik tien meter verderop, maar hij kan wat hij nodig heeft niet van die mooie eik krijgen. Misschien is het zelfs wel een ceder van de Libanon – o, wat een majestueuze boom! Hoe majestueus hij ook is, hij is niet wat de rank nodig heeft. Er is maar één hulpbron voor een rank in een wijnstok, en dat is de wijnstok zelf. “Ik ben de wijnstok,” zegt de Here Jezus in Johannes 15:1-8, “gij zijt de ranken. Wie in Mij blijft, gelijk Ik in hem, die draagt veel vrucht.” Laat je niet verleiden om naar ceders van de Libanon en grote eiken te kijken. “Blijft in Mij,” zegt de Here. Met andere woorden: “Blijft in Mij zitten. Houd contact met Mij.”

Ik houd van een zinnetje dat vier maal voorkomt in het boek Openbaring, twee maal in hoofdstuk 1 en twee maal in de hoofdstukken daarna,

een naam voor Christus, namelijk “de eerste en de laatste”. Christus is de eerste, en Hij is de laatste. Dat is in vele opzichten waar: wat betreft tijd is het waar, maar wat betreft hulpbron, als ik dat zo mag uitdrukken, is het ook waar. Een christen heeft niets te zoeken buiten Christus. Zelfs de meest geloofwaardige alternatieven zijn ontoereikend. Ze schieten tekort; ze veroorzaken dwerggroei in je geestelijk leven. U kunt uw hoofd vol hebben met het beste onderwijs en toch geestelijk weinig bezitten. Dat is mijn ervaring. U kunt de beste schrijvers uit uw hoofd leren, hun onderwijs nazeggen, hun boodschap napraten; u kunt expert zijn op dit of dat gebied en tegelijkertijd in tegenspraak leven met het kruis van de Here Jezus. In uw gedrag bent u niet een waar beeld van de Here Jezus. Er is geen ander reservoir; er is geen andere hulpbron. Christus is alles in allen. Dat is de les die we moeten leren; dat is het principe volgens welke we dag aan dag moeten leven.

Moge de Heer de resterende dagen van ons leven tot dagen maken waarin we tot Christus gaan voor alles, waarin we contact onderhouden met deze levende, liefdevolle Persoon, en Hem aanraken om uiteindelijk ten volle behouden te worden, gelijkvormig aan het beeld van deze Geliefde. Zoals we in 1 Corinthiërs 1:30 gelezen hebben, is het uit God dat u in Christus bent en nu moet Hij voor u wijsheid, rechtvaardigheid, heiliging en verlossing gemaakt worden, ja, alles wat u nodig heeft. Moge de Heer ons steeds weer bij dit leven gevende principe bepalen en ons werkelijk een getuigenis geven. Niet een fraai klinkende vervalsing, maar het echte: het kruis van Christus in ons, het leven van Christus in ons, de overwinning van Christus in ons, de kracht van Christus, de wijsheid van Christus, het geduld van Christus, alles wat Christus omvat. Moge dat deel van ons worden doordat we putten uit Hem en uit Hem alleen.

GODS WELBEHAGEN IN HET OPENBAREN VAN ZIJN ZOON

“En Saulus, nog dreiging en moord blazende tegen de discipelen des Heren, ging naar de hogepriester, en vroeg van hem brieven naar Damascus voor de synagogen, om, als hij mannen en vrouwen, die van die weg waren, zou vinden, hen gevankelijk naar Jeruzalem te brengen. En terwijl hij daarheen op weg was, geschiedde het, toen hij Damascus naderde, dat hem plotseling licht uit de hemel omstraalde; en ter aarde gevallen, hoorde hij een stem tot zich zeggen: Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij? En hij zeide: Wie zijt Gij, Here? En Hij zeide: Ik ben Jezus, die gij vervolgt. Maar sta op en ga de stad binnen en daar zal u gezegd worden, wat gij doen moet. En de mannen, die met hem reisden, stonden sprakeloos, daar zij wel de stem hoorden, maar niemand zagen. En Saulus stond op van de grond en hoewel hij zijn ogen open had, kon hij niets zien, en zij leidden hem bij de hand en brachten hem naar Damascus. En hij kon drie dagen lang niet zien, en hij at of dronk niet” (Hand. 9:1-9).

“Maar de Here zeide tot hem (Ananias): Ga, want deze is Mij een uitverkoren werktuig om mijn naam te brengen voor heidenen en koningen en [de] kinderen Israëls” (Hand. 1:15).

“Maar toen het Hem, die mij van de schoot mijner moeder aan afgezonderd en door zijn genade geroepen heeft, behaagd had, zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Hem onder de heidenen verkondigen zou, ben ik geen ogenblik te rade gegaan met vlees en bloed” (Gal. 1:15,16).

Er is een duidelijk verband tussen het verhaal van de bekering van Paulus en dat wat we hebben besproken in onze overdenking over dingen die God behagen. We zien dat verband in Galaten 1:15,16: “... toen het Hem ... behaagd had, zijn Zoon in mij te openbaren ...” Maar laten we bedenken als we deze gebieden gaan ontginnen, dat de Heilige Geest wil dat we gaan zitten aan de voeten van onze dierbare, levende en liefdevolle Here

Jezus Christus. Daarmee zijn we begonnen toen we voor het eerst ons leven aan onze dierbare Here Jezus Christus overgaven. Als ik dat zeg, kan ik getuigen dat in ieder geval voor mij en mijn vrouw Christus met de dag liever en dierbaarder wordt. We raken meer en meer gegrepen van deze Persoon, de gezegende Here Jezus. En als we ons in deze verzen verdiepen, zijn we op diezelfde plaats, aan Zijn voeten, terwijl we opzien naar Zijn liefdevolle gezicht en Hem willen leren kennen en de kracht van Zijn opstanding, en zo nodig, de gemeenschap aan Zijn lijden. Ons gebed is dat deze overbekende waarheden door de Heilige Geest weer nieuw voor ons gemaakt worden, zodat oude waarheden nieuwe uitdagingen geven, misschien nieuw licht over bepaalde dingen. Wel, moge de Heer ons helpen en zegenen als we zo aan Zijn voeten zijn.

De grote betekenis van de bekering van Paulus

In Handelingen 9 vinden we het verhaal van de bekering van de vijand van het evangelie, Saulus van Tarsus, die de prediker wordt van het evangelie, de nummer één van de evangelieverkondiging, de apostel Paulus. Het gaat over de overgang, en wat een geweldige overgang was dat, van de aarde naar de hemel. Hij raakte de hemel aan; de hemel raakte hem aan, en vanaf die dag was er een verbondenheid met de hemel die Zijn hele leven bepaalde.

Terwijl Paulus zijn brief schreef aan deze gelovigen in Galatië moet hij eraan gedacht hebben hoe hij ter aarde gevallen was en de Here Jezus had horen zeggen: “Sta op!” en hoe hij van de grond was opgestaan, lichamelijk, maar ook in geestelijke zin. Paulus wist hoezeer deze Galaten hetzelfde licht nodig hadden als wat hij had gezien. Ze waren geestelijk in een vreemde toestand. Ze moesten daaruit gered worden. Ze moesten opgetild worden, van de aarde opstaan. Dat is Gods bedoeling met de brief aan de Galaten, om diegenen onder ons die naar de aarde, naar beneden getrokken worden, op te heffen.

Paulus getuigt hier tegen deze noodlijdende, verwarde Galaten en zegt tegen hen: “Dit is wat God behaagde, in mijn geval, om Zijn Zoon in mijn binnenste te openbaren, te ontsluiten, om Zijn Zoon in mij te laten schijnen – iets dat innerlijk plaatsvindt. En wat was het doel daarvan? Om Hem onder de heidenen te verkondigen.” Er is heel weinig verkondiging van Christus onder de heidenen tenzij er een goddelijk wonder is gebeurd, het wonder dat de heerlijkheden van die Persoon in het hart van Zijn verkozen boodschappers geschieden hebben.

Wat we hier voor ons hebben, is pure geschiedenis. Het vond plaats in onze wereld op een weg waarop sommigen van ons gereden hebben, de weg van Jeruzalem naar Damascus. Het gebeurde in onze wereld dat er een behagen in Gods hart was om de heerlijkheid van Zijn Zoon te laten schijnen in het hart en de geest van een man die zich had opgeworpen als niets minder dan een vijand van het evangelie van God. God wist hoe hij deze tiran moest aanpakken – openbaring was Zijn methode, licht uit de hemel. We zullen daar meer van zien als we verder op het verhaal ingaan. Het was een groot genoegen voor God om de heerlijkheid van Zijn Zoon in het hart van deze dierbare man in nood te laten schijnen op de weg naar Damascus.

1) Het verhaal wordt driemaal genoemd

Het verhaal van de bekering van Paulus is iets van uitzonderlijke betekenis. Waarom? Het verhaal wordt driemaal verteld in de Handelingen der apostelen. Dat is op zich al voldoende reden. We moeten diep in dit verhaal binnendringen en het verhaal en de geestelijke boodschap ervan tot ons door laten dringen. Dat moeten we echt doen. De Heilige Geest doet ons in Handelingen driemaal verslag van wat er gebeurde op die weg: de eigenlijke gebeurtenis, in hoofdstuk 9; de gebeurtenis zoals die door Paulus beschreven werd toen hij te Jeruzalem terechtstond, in Handelingen 22; en het verhaal zoals dit opnieuw door Paulus verteld werd tijdens zijn verhoor toen hij voor Agrippa terechtstond, in Handelingen 26. Als we vlug door het verhaal heen gaan, krijgen we niet een korte samenvatting in één zin, maar een gedetailleerd verslag van wat er plaatsvond op de weg naar Damascus. Ik denk niet dat we het bij het verkeerde eind hebben als we zeggen dat we hier iets voor ons hebben waaraan alle christenen speciale aandacht moeten schenken.

2) De voorbereiding van een werktuig

Er is nog een reden waarom de bekering van Paulus zo belangrijk is. Daarvoor gaan we iets dieper. God zegt tot Ananias in Damascus: “Wees niet bang voor deze man. Natuurlijk zou je vreselijk bang kunnen zijn als je bedenkt wat hij gedaan heeft; een tirannieke vijand van alle christenen. Waar hij ze maar kan vinden doet hij alles om ze uit te roeien. Inderdaad, Ananias, je kon bevreesd voor deze man zijn, die nu in jouw stad komt, naar jouw groepje. Maar deze man is Mij een uitverkoren werktuig om Mijn naam onder de heidenen te brengen.” En dat is precies wat Paulus gedaan heeft in de daarop volgende jaren. Hij bracht de naam van God

onder de heidenen, het wezen van God, het karakter van God, en zeker ook het werk van God. Een andere reden waarom dit verhaal zo belangrijk is, is dat God een werktuig bereidt; God maakt een instrument voor de presentatie van de werkelijkheid, de heerlijkheid, de naam van de levende God aan de heidenen.

Daar komen wijzelf om de hoek kijken. Ik geloof dat dat het is waar God mee bezig is in u en mij. Misschien niet door middel van een sensationeel Damascus-weg-drama, maar innerlijk, even essentieel, in ons werkend met hetzelfde doel voor ogen, dat wij, individueel en gezamenlijk, werktuigen worden voor de presentatie van de heerlijkheid van de levende God aan de heidenen. Het grote zendingsbevel aan de christenen is: “Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping” (Mark. 16:15), “maakt al de volken tot mijn discipelen” (Mat. 28:19), “Ga! Draag Mijn naam, Mijn wezen, geef een indruk van wie de Here is, van de werkelijkheid van de Here, druk het op het geweten van de mensen overal: in het Noorden, Zuiden, Oosten en Westen!” Daarvoor bent u hier, broeders en zusters. Daarvoor woon ik in Australië. Daarvoor gingen we naar India. O, wat heb ik spijt en schaam ik mij dat ik Hem zo vaak tekortgedaan heb. Maar dat was Gods doel waarmee hij me naar India zond, en later naar de Filippijnen. Dat is wat God aan het doen is in uw leven, broeders en zusters. Hij maakt u tot een werktuig om Zijn naam onder de heidenen te brengen. Wat een roeping! Wat zijn er diepe, onmisbare voorbereidingen nodig om die roeping enigszins waardig te vervullen!

God werkt diep, machtig, met dezelfde kracht als bij Saulus, van binnen in ons hart om ons te laten zien wat Hij hem liet zien. Misschien slaan sommigen van ons ook “tegen de prikkels achteruit” (Hand. 26:14) en proberen Zijn liefdevolle, geduldige voorbereiding te weerstaan.

God bereidt een werktuig, een instrument voor de voortgang van Zijn werk en de verspreiding van Zijn evangelie en van Zijn koninkrijk. Hierbij wil ik nog eens zeggen dat niet iedereen zo’n sensationele ervaring hoeft te hebben als Saulus van Tarsus, maar wel iets dat er nauw mee verwant is, binnen in ons hart. En ook al is er verschil, uw voorbereiding en mijn voorbereiding zijn in principe identiek aan wat er plaatsvond op de weg naar Damascus.

Een drievoudige confrontatie

Nu moet ik proberen dit wat duidelijker te maken en u mee te nemen in wat mij heeft beziggehouden toen ik over deze zaak nadacht. Het

scheen mij toe dat God Paulus confronteerde met drie dingen van essentieel belang, die onontbeerlijk zijn. Als deze dwingeland ooit een werktuig moest worden voor de levende God, om de naam onder de heidenen te brengen, dan had hij deze confrontatie nodig. En vertrouwelijk bevestig ik dat God eraan werkt om u en mij verder te confronteren met deze drie dingen van essentieel belang.

1) Een confrontatie met de heerlijkheid van de Here Jezus Christus

Saulus van Tarsus werd in de eerste plaats geconfronteerd met de onuitsprekelijke, onbeschrijfelijke, onvergelykelijke, luisterrijke heerlijkheid van de Here Jezus Christus. Hij moest geconfronteerd worden met het feit dat er een Persoon bestaat, dat er inderdaad een Mens in de hemel is die onuitsprekelijk heerlijk, onbeschrijfelijk heerlijk, onvergelykelijk heerlijk is, heerlijk boven ons bevattingsvermogen. Hij is daar nu. En ook wij moeten geconfronteerd worden met die pracht, die heerlijkheid. We moeten ervan gegrepen zijn als we waardig en bekwaam Gods naam moeten brengen onder de heidenen. We moeten zieners zijn voordat we zeggars kunnen zijn. We moeten iets zien. Toebereiding tot een instrument en een werktuig voor God betekent niet dat we de theologische kennis in ons hoofd vermeederen. We komen het een en ander te weten en menen dat we de domste nog niet zijn. Maar zodra we de Koning in Zijn heerlijkheid zien, komt alles in het licht van die heerlijkheid te staan.

De essentie van deze toebereiding is dat het instrument of de boodschapper in spe geconfronteerd wordt met de onvergelykelijke heerlijkheid van de Mens Christus Jezus, de verlosser van de mensheid, degene die onze zonden in hun totaliteit gedragen heeft op Golgotha. We moeten het Lam van God zien die nu in de heerlijkheid is; we moeten van Hem gegrepen zijn. Als we niet van Hem gegrepen zijn, heeft onze zendingsreis over de zeeën misschien maar weinig waarde. De mate van onze bruikbaarheid zal in verhouding zijn met de openbaring die in ons hart is van de schitterende heerlijkheid van de Here Jezus. Het zal in ieder geval de boodschap bepalen die we uitdragen. Als we die heerlijkheid niet gezien hebben, spreken we over christelijke dingen en christelijke organisatie en christelijk dit en christelijk dat. Zelfs onchristelijke dingen zullen dan veel van onze tijd in beslag nemen. Maar als we de naam van de Heer moeten verkondigen, moeten we onder de heidenen spreken over de onnaspeurlijke rijkdom van Christus. In Efeze 3:8 geeft Paulus opnieuw zijn getuigenis en zegt: "Mij, verreweg de geringste van alle heiligen, is deze genade te beurt gevallen, aan de heidenen de onnaspeurlijke rijkdom van

Christus te verkondigen.” Och, dat er toch mensen zouden zijn die volledig geobsedeerd zijn door Christus; dat is wat deze wereld nodig heeft. Dat is de ware, noodzakelijke obsessie als we instrumenten van het getuigenis zullen zijn.

Ook een gemeente moet volledig geobsedeerd zijn door Christus, gegrepen van Christus, als die gemeente wil kunnen getuigen en een getuigenis wil zijn. Dat geloof ik met heel mijn hart. Dat is wat er in uw leven gaande is, broeder en zuster, en zeker in het mijne: van dag tot dag een ontsluiting, verheldering, versterking van mijn begrip aangaande het wezen en de heerlijkheid van de Here Jezus Christus. Ik zeg u dit: mijn verlangen is dat ik Hem mag kennen, en de kracht van Zijn opstanding en, met Gods hulp, de gemeenschap aan Zijn lijden. Dat heeft me jaren geleden in de greep genomen en het heeft me nog steeds in de greep en die greep is nu sterker dan ooit. Door Gods genade is dit mijn voortdurende, toenemende, zich vermeerderende passie - de Zoon van God te kennen, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven, Hem als mijn vriend en vertrouweling te hebben, die Zijn geheimen met mij deelt, die mij helpt en mij het voorrecht geeft om al mijn geheimen met Hem te delen. Ik verlang naar een vriendschap met Christus. Hij is die vriendschap begonnen door te zeggen: “U heb ik vrienden genoemd” (Joh. 15:15). Ik zou zo’n vriendschap niet durven beginnen - u wel? Een vriendschap met Christus...! Maar Hij is die vriendschap begonnen toen Hij zei: “Ik noem u niet meer slaven ... U heb ik vrienden genoemd, omdat Ik alles, wat Ik van mijn Vader gehoord heb, u heb bekend gemaakt.” Peil daar de diepte eens van, als u kunt! Het heeft me al enige jaren ontroerd: een vriendschap tussen de Vader en de Zoon die teruggaat tot voor de schepping van het heelal wordt nu gedeeld met Zijn onwaardige discipelen. Het verlangen van Christus is om zelfs met een ellendeling als ik te delen wat Zijn Vader met Hem deelde in de voorbije eeuwigheid. De Here Jezus wil aan u al die dingen geven die Hij heeft gehoord van Zijn Vader.

Dit is beginsel nummer één bij de voorbereiding van een werktuig. Het is niet het openen van onze oren, maar het openen van onze ogen. Niet van de natuurlijke ogen, maar de “ogen uws harten” (Ef. 1:18). Dat is het: het openen van het innerlijk oog. Mozes bad daar zelfs al voor in Exodus 33: “Doe mij toch uw heerlijkheid zien.” En hoe welwillend was God om op dat verzoek van Mozes in te gaan. Na een paar verzen vinden we Mozes veilig in een rotsholte staan terwijl de heerlijkheid voorbijging. Het behaagde God om Zijn heerlijkheid aan Mozes te openbaren; inderdaad, dat is het wonderlijke ervan: het behaagde God om het te doen. Openba-

ring is niet iets dat we moeten zien te onttrekken aan een onwillige God. Wat aan ons onttrokken moet worden, is een zorg hierover. We zijn zo in beslag genomen met dingen, minder belangrijke dingen, aardse dingen, programma's, enzovoort. Maar God wil ons vangen met het ontsluiten van de grootsheid van Zijn Zoon. Ik heb het terecht een onvergelykelijke heerlijkheid genoemd die geopenbaard moet worden, een heerlijkheid die alles te boven gaat. Ik heb hoofdstuk en vers paraat om dat te bevestigen.

Weet u op welk tijdstip van de dag het gebeurde? In Handelingen 22, waar Paulus zijn getuigenis geeft in Jeruzalem, zegt hij dat het "omstreeks de middag" gebeurde. Weet u hoe het 's-middags is in het zonnige Midden-Oosten? Als hij voor Agrippa getuigt in Handelingen 26 is hij nauwkeuriger en zegt: "... zag ik, o koning, midden op de dag ...", niet "omstreeks de middag", maar "midden op de dag", toen de zon op haar hoogst stond, in haar volle glorie, toen gebeurde het. En als Paulus voor Agrippa getuigenis aflegt, geeft hij niet alleen te kennen dat het midden op de dag gebeurde, maar zegt hij bovendien: "... zag ik ... een licht ... mij en hen, die met mij reisden, omstralen" – het was alsof God het hele gezelschap, dat met het moorddadige plan op weg was, met de heerlijkheid van Christus liet omstralen – "... een licht, schitterender dan de glans der zon, van de hemel."

Worden we innerlijk gegrepen van de heerlijkheid van Christus? Weet u, die heerlijkheid verblindde Paulus drie dagen lang. En er was een wonder nodig om hem te genezen. Ananias was het middel dat voor het wonder gebruikt werd, om de ogen van de arme man te openen. Deze machtige man uit Jeruzalem kon, verblind door de heerlijkheid, niets anders zien. Dat is wat er met ons gebeurt, broeders en zusters. Als we de heerlijkheid gaan zien, kunnen we niets anders meer zien; we worden volledig in beslag genomen door Christus. Deze wereld heeft mannen en vrouwen nodig die volledig in beslag zijn genomen door de heerlijkheid van Christus, die niet ergens naartoe kunnen gaan zonder op een of andere manier, met de hulp van de Heilige Geest, te proberen die heerlijkheid bekend te maken. De heerlijkheid verblindde Paulus drie dagen lang en vroeg om een wonder van goddelijke genezing om het weer goed te maken. We zingen het vaak; als kind zongen we het al:

Richt je oog toch op Jezus,
Zie op naar Zijn heerlijk gelaat.
En het aardse wordt toch zo wonderlijk vaag,
Als je zelf in Zijn glorielicht staat.

Heeft u iets gezien van dit glorielicht? Heeft u ooit het gebed van Mozes gebeden: “Here, doe mij toch Uw heerlijkheid zien”? Ik raad dat gebed van Mozes aan al mijn dierbare broeders en zusters aan. Het is het gebed dat ik voor mijzelf bid. Ik heb het nodig. En ik begin gegrepen te worden. Ik heb het gelaat van Jezus gezien, iets van de liefdevolle uitdrukking ervan. Ik zou niet de waarheid vertellen als ik zei dat het niet zo was. En het is geen oogverblindend licht op een weg. Het is iets in mijn hart. Ik ben al gegrepen, voor eeuwig gegrepen van Christus. En nu wil ik over niets anders meer spreken dan over de schoonheid van de Here Jezus Christus.

Het verblindde Saulus drie dagen lang en er was een wonder nodig om hem weer te genezen. Bedenk wie deze man was! De tiran met volmacht van de hooggeplaatsten te Jeruzalem, de religieuze leiders. Hun afgevaardigde was Saulus van Tarsus. Hij was in die tijd hun werktuig. Hij was het werktuig van iets aards, van een aardse vereniging. Maar hij had iets gezien waarvoor hij daarna nooit meer de ogen kon sluiten. Hij was voor eeuwig een gevangene. Ik houd van dat Engelse gedicht, dat lied:

“Show me Thy face,
One transient gleam
Of loveliness divine,
And I shall never think or dream
Of other glory, save Thine.”

(Toon mij Uw gelaat,
Eén vluchtige glans
Van goddelijke liefelijkheid
En ik zal nooit meer denken aan of dromen van
Een andere heerlijkheid dan de Uwe.)

Dat moest Paulus zien. Hij moest geconfronteerd worden, en dat bracht hem diep in het stof. Trouwens, dat is het bewijs dat we geconfronteerd zijn met deze openbaring. Zijn we in het stof? Als ik niet in het stof ben, bij wijze van spreken, diep in het stof, dan wil dat zeggen dat mijn ogen nog niet geopend zijn en nog niet de Koning in Zijn schoonheid gezien hebben.

Dat was de eerste van de drie confrontaties die Paulus op de weg naar Damascus heeft ervaren.

2) Een confrontatie met een levenseenheid tussen Christus en de christenen

Er was nog iets waar Paulus mee geconfronteerd moest worden. Het is het feit van de levenseenheid tussen die Christus en Zijn verachte volk op aarde, een bestaande levenseenheid – niet alleen maar een verbondenheid – tussen de Heiland en de christenen.

Daar zijn twee bewijzen voor in Handelingen 22:1-9. Toen het licht scheen, werd er een vraag gesteld door die Persoon in de heerlijkheid. Trouwens, let eens op wat Paulus op het moment van de openbaring zei: “Wie zijt Gij, Here?” Hij zei niet: “Wat is dit voor een licht?” Hij gebruikte niet het woord “wat”. Hij wist dat hij in de tegenwoordigheid was van een heerlijke Persoon; hij wist dat dit licht voortkwam uit een Persoon. Daarom zei hij: “Wie?”, “Wie zijt Gij, Here?”

En wat was het antwoord op die vraag? De Here Jezus zei: “Ik ben Jezus, die gij vervolgt.” Heeft u wel voldoende aandacht gegeven aan wat er achter deze paar woorden van de Heer tegen de apostel Paulus ligt? “Ik ben Jezus, die gij vervolgt.” De vraag was: “Waarom vervolgt gij Mij?” Saulus van Tarsus werd niet beschuldigd van de misdaad van het vervolgen van een paar mensen binnen de muren van de stad Damascus. Dat zou in hedendaagse termen een schending van de rechten van de mens genoemd worden. Het zou een misdaad geweest zijn, maar dat was niet het punt. Wat deze grote Heer zei tegen deze arme man was: “Je vervolgt Mij.” Met andere woorden, het aanraken van deze mensen daar in dat stadje was heel duidelijk niet minder en niet anders dan het aanraken van Christus zelf, vanwege die levenseenheid waar we aan refereerden.

Nu was dit geen nieuwe openbaring. De Here Jezus zegt in Johannes 15: “Ik ben de wijnstok, gij zijt de ranken.” Het is een ander beeld, maar het is dezelfde heerlijke basiswaarheid: levenseenheid tussen de Heiland en Zijn heiligen. Heeft u dat gezien, broeders en zusters? Bent u daarmee geconfronteerd, uitgedaagd door dit geheimenis dat de gemeente de uitbreiding is van Christus?

Dit is helemaal bijbels. De gemeente is geen organisatie van mensen in deze wereld die een bepaalde overtuiging delen. De gemeente is geen organisatie; het is een organisme. En daar ben ik vandaag meer dan ooit van overtuigd. Christenen zijn leden van het lichaam van Christus. En als we niet aan de Here zijn toegevoegd, niet één geest met de Heer zijn, als er niet een levend contact, een levenseenheid met Hem is, dan zijn we nog geen christenen. Ik ga me niet verontschuldigen; dat is wat er in mijn bijbel staat; dat is wat er in uw bijbel staat. We moeten zien dat de

gemeente een organisme is; het is een vernieuwd volk in eenheid met de verheerlijkte Redder van de wereld. Wat er gebeurt als we wedergeboren worden, is dat het verheerlijkte leven ons hart, dat zich bekeert, binnenkomt. Als we ons werkelijk bekeren, worden we opnieuw tot leven gewekt vanuit de hemel. Er komt iets hemels bij ons binnen. In 1 Corinthiërs 6:16 staat: “Of weet gij niet, dat wie zich aan een hoer hecht, één lichaam met haar is? Want, zegt Hij, die twee zullen tot één vlees zijn.” Bij die waarheid hoeven we geen vraagtekens te zetten, beschamend als het is. Maar in het volgende vers staat: “Maar die zich aan de Here hecht, is één geest met Hem.” Ik houd van dat zinnetje in Handelingen over mensen die tot geloof komen onder de heidenen: “En een brede schare werd de Here toegevoegd” (Hand. 11:24). Dat vind ik mooi: ze werden aan de Here toegevoegd. Ze werden een deel van de uitbreiding van Christus – dat is voor mij iets wonderlijks. En het wordt nog wonderlijker als we terugdenken aan die eerste confrontatie, aan de schitterende, onvergelijkelijke heerlijkheid van de Here Jezus, die persoon van wie de glans feller is dan het licht van de middagzon. Ik huiver bijna als ik zeg dat christenen toegevoegd zijn aan die pracht. Ze hebben deel aan dat leven dat zo onvoorstelbaar stralend is. Het is iets geweldigs om een christen te zijn. We zijn één geest met de Mens in de heerlijkheid, van wie de glans helderder schijnt dan de glans van de zon. Je kunt deze twee dingen niet scheiden. Als we leden zijn van het lichaam van Christus zijn wij de uitbreiding van degene wiens persoonlijke heerlijkheid de glans van de middagzon te boven gaat. Zo is het.

Dat is dus de tweede confrontatie. Hij werd geconfronteerd met het feit van een werkelijke levenseenheid tussen deze onuitsprekelijk heerlijke Heiland in de hemelen en christenen waar dan ook in deze wereld, als ze werkelijk christen zijn, of het nu die enkelen in Damascus betreft of wijzelf.

Als we dit eenmaal zien, geloof ik dat het een radicaal, revolutionair effect heeft op onze omgang met medegelovigen. Het is een openbaring die ons diep omploegt en zijn uitwerking heeft op zeer belangrijke punten waarmee we dagelijks geconfronteerd worden.

3) Een confrontatie met de persoonlijke rechten van Christus

De laatste confrontatie kan ik het beste zo omschrijven: Paulus werd geconfronteerd met een geweldige waarheid aangaande de rechten van Christus zelf om in eigen persoon Zijn zaken te regelen. Waarom zeg ik dat? Omdat dat wat Paulus meteen na de openbaring van de levenseenheid

tussen Christus en de christenen zegt, is: “Here, wat moet ik doen?” (Hand. 22:10). Voor het eerst van zijn leven gaf hij zich over aan hemels bestuur. En door deze vraag te stellen beleed hij deze rechten van Christus om te besturen, om persoonlijk de Leider te zijn, degene die Zijn eigen zaken in deze wereld bestuurt. Het christendom moet de mens uit handen genomen worden en overgedragen aan Christus. Soms verwaardigt Hij Zich het bestuur van Zijn zaken genadevol toe te vertrouwen aan mannen die Hij aanstelt onder Zijn hoofdschap, onder Zijn heerschappij. Hij verwaardigt Zich Zijn eigen bestuur, Zijn beheer, toe te vertrouwen aan mensen die in waarachtige overgave aan Hem leven, in een hechte eenheid met Hem.

Dit was heel duidelijk nieuw bestuur. Ik denk dat Paulus vanaf die dag als het ware een bordje om zijn hals had kunnen hangen met de tekst die we soms op de deur van een winkel zien staan: ‘onder nieuw management’. Zo was het inderdaad bij Paulus.

Maar let alstublieft wat nauwkeuriger op de graad of de aard van dit nieuwe bestuur. In de openingsverzen van dit hoofdstuk wordt hij ook zeker bestuurd en wel door een religieuze hiërarchie. Dat is in wezen niet verkeerd. We lezen dat hij naar de hogepriester ging, waarschijnlijk naar het sanhedrin zelf, en om brieven vroeg. Hij stond onder hun gezag. Hij wilde op hun gezag en met hun goedvinden doorgaan met zijn moorddadige onderneming. De bekering van Paulus betekende dus dat hij loskwam van een aards hiërarchisch bestuur; het was een breuk daarmee. En het betekende dat hij een nieuw leven binnenging onder deze Mens van wie de heerlijkheid helderder straalt dan het zonlicht. Vanaf dit moment moet hij zijn orders van boven krijgen. Zelfs Israël, in het Oude Testament, kon op zijn tocht door de woestijn niet zelf de weg vinden. Er was een wolk- en een vuurkolom, twee interessante beelden van de Heilige Geest, die ze moesten raadplegen voor ze ook maar een stap konden doen.

Zijn wij geconfronteerd met deze derde essentiële confrontatie? Wordt ons christelijk werk bestuurd door deze hemelse Mens? Laten we eerlijk zijn. We hebben gelezen dat de discipelen van de Heer mensen van “deze weg” genoemd werden. En deze weg is dat we onder hemelse heerschappij staan. Ik herinner me een zinnetje dat mijn geliefde collega, broeder Bakht Singh, geregeld gebruikte in verband met die bediening die hij, door de genade van God, in India heeft vervuld. Hij zei vaak: “Wij doen alles door gebed.” We weten wat hij daarmee bedoelde; het raakt dit principe, deze derde confrontatie. Hij zei dat wat hem en zijn medewerkers in India betrof, ze in gebed naar de Bestuurder luisterden. Wat Hij in de

hemel hen opdroeg, en dat alleen, werd gedaan. En dat betekende uren wachten en luisteren – uren. Ik kan het weten; ik heb urenlang naast broeder Bakht Singh op mijn knieën gezeten terwijl hij in het bijzonder degene was die luisterde: “Wat wilt U dat ik doe?” En weet u, alleen een werk of een bediening die geboren is in de hemel telt voor de hemel. Dit is revolutionair, maar het is essentieel. Dit is de manier waarop God een instrument ging voorbereiden om Zijn Naam onder de heidenen te brengen. En ik geloof dat de Heilige Geest op één of andere manier juist hiermee bezig is, wat betreft u en mij. Hij wil dat wij een waardige plaatselijke gemeente zijn, een waardig instrument in de verschillende delen van deze wereld waar Hij ons verantwoordelijkheid gegeven heeft, omdat het komen onder hemelse heerschappij tot op zekere hoogte heeft plaatsgevonden, en voortdurend plaatsvindt.

We zien de heerlijkheid van deze Mens; we zien de levenseenheid tussen deze heerlijke Mens en geredde zondaren. Het doet me denken aan wat we eerder zeiden: “Het heeft de ganse volheid behaagt in Hem woning te maken” (Col. 1:9). Als we één met Hem zijn, ontbreekt ons niets. Al Zijn wijsheid, al Zijn geduld, al Zijn liefde en al Zijn genade zijn beschikbaar voor ons als Hij het Hoofd is en wij de leden. Wat Hij heeft, kunnen wij van Hem krijgen, als we het nemen, in nederigheid, van dag tot dag.

In de bediening van Hudson Taylor betekende dit een omwenteling. Hij was al in China en werkte daar voor de Heer. Dan leest u in zijn biografie, in het hoofdstuk met de titel ‘Het verwisselde leven’, hoe Hudson Taylor in een crisis kwam. Hij had met goede bedoelingen gewerkt en veel geleerd. De Here, in Zijn genade, was met hem, ongetwijfeld. Maar na enige tijd in die omstandigheid las hij Johannes 15. En het waren die woorden: “Ik ben de wijnstok en gij zijt de ranken,” die de ogen van Hudson Taylor in China openden voor het geheimenis van de levenseenheid met de Here Jezus Christus: Hudson Taylor eruit, Christus alles in alles voor Hudson Taylor. Hij schrijft zijn zus erover: “O, mijn lieve zus,” – hij was vol verwondering over wat hem daar in China op het zendingsveld getoond was – “O, mijn lieve zus, is het niet iets wonderbaarlijks om één van leven te zijn met de verhoogde Christus?” Hij vervolgt zijn uitleg, heel logisch en behulpzaam, aan zijn zus: “Kan Christus rijk zijn en ik arm, lieve zus? Als het Hoofd rijk is, is het lichaam rijk.” En hij legt het uit met een illustratie van een bankbediende en zegt: “Kan de bankbediende van mijn bank zeggen: ‘Ik geef dat geld niet in uw hand, want het is van uw hoofd. Doe uw hand weg!’? Er is geen bankmedewerker die dat

kan doen. Als het hoofd rijk is, zijn de leden rijk.” En zodra we dit geheimenis zien, broeders en zusters, is het voor ons geen vraag meer of we iets kunnen of niet, of we geschikt zijn, of we goed genoeg zijn op een bepaald gebied – Hij is verantwoordelijk. En Zijn rijkdom wordt onze rijkdom. We kunnen moeizaam doormodderen en proberen toe te kunnen met onze eigen piepkleine rijkdom, maar zodra we deze levenseenheid met Christus ontdekken en bereid zijn de prijs van het kruis te betalen – dat ís de prijs – is er een heel gebied dat geleidelijk weggedaan moet worden, als we in de luister van dit nieuwe gebied willen leven. Als Christus rijk is, zijn wij rijk. Geloof me, mijn hand is net zo rijk als mijn hoofd. En alle christenen – dat ze het maar mogen zien – zijn net zo rijk als Christus. Kunt u dat vatten? Het fascineert ons; het vervult ons met ontzag. Dan beginnen deze geheimenissen tot ons door te dringen en ons te beheersen.

Moge de Here ons helpen om ten minste iets te zien van wat Saulus van Tarsus gezien heeft op de weg naar Damascus. Moge Hij in mijn leven doorgaan met deze drievoudige confrontatie. Moge God mij de grootsheid van mijn Heiland laten zien. Moge God mij de eenheid met mijn Heiland laten zien en moge God mij laten zien hoe wezenlijk het is om door de Here Jezus geregeerd te worden, wat Hij tot mij zegt en wat Hij van mij vraagt. “Here, wat moet ik doen?” Moge de Heer genadig Zijn werk voortzetten om ons te maken tot instrumenten, tot werktuigen om de Naam te brengen onder alle volkeren in deze arme, arme, ontwrichte, ellendige, gekwelde wereld. Eerst moeten we iets zien en het daarna zeggen. Dan komt er licht en leven waar we ook naartoe gezonden worden. Moge de Here ons helpen. Amen.